

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 20Csp/35/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3121204669
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Peter Hvizdoš
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2022:3121204669.1

Uznesenie

Okresný súd Trenčín v spore žalobkyne E. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. hájom XXX/XX, T. nad Q. práv. zast. Podhorský & Partners, s.r.o., IČO: 46 962 000 so sídlom Ventúrska 1, Bratislava proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia s.r.o., IČO: 35 792 752 so sídlom Pribinova 25, Bratislava, o žalobe žalobkyne na obnovu konania o vydanie bezdôvodného obohatenia vedeného na tunajšom pod sp. zn. 17Csp/89/2017, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu žalobkyne na obnovu konania, ktoré sa viedlo na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn.: 17Csp/89/2017 o d m i e t a .

II. Žalovanému súd náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa podaním doručeným súdu dňa 19.07.2021 navrhla obnovu konania vedeného na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 17Csp/89/2017 a v obnovenom konaní žiadala, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu vo výške 990,02 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne odo dňa 03.05.2017 až do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania.

2. Žalobkyňa vo svojej žalobe na obnovu konania uviedla, že v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 17Csp/89/2017 sa domáhala voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 990,02 Eur s príslušenstvom. Poukázala na to, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia odvíjala od tej skutočnosti, že titulom plnenia zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a jej zmluvných podmienok žalovaný poskytol plnenie v zmysle ustanovení (úroky a poplatky), ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi, uhradila žalovanému sumu presahujúcu hodnotu poskytnutého spotrebiteľského úveru. Prijatím sumy presahujúcej výšku poskytnutého úveru sa žalovaný bezdôvodne obohatil na úkor žalobkyne. Okresný súd Trenčín ako súd prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia posudzoval plynutie subjektívnej premlčacej lehoty, ako aj objektívnej premlčacej doby v súlade § 107 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie žalobu rozsudkom zo dňa 06.09.2018 v celom rozsahu zamietol, keďže nepovažoval nárok žalobcu za dôvodný. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobkyne bol v čase podania žaloby premlčaný z dôvodu uplynutia objektívnej premlčacej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia, nakoľko podľa názoru súdu prvej inštancie sa na daný vzťah má aplikovať trojročná objektívna premlčacia doba z dôvodu nepreukázania úmyselného konania žalovaného obohatiť sa na úkor žalobcu, ktorá začala plynúť od nasledujúceho dňa po úhrade poslednej splátky úveru a z dôvodu uplynutia subjektívnej premlčacej doby, ktorá začala plynúť dňom kedy žalobkyňa vykonala úhradu prevyšujúcu sumu poskytnutého úveru. Krajský súd v Trenčíne vydal dňa 17.04.2019 rozsudok, ktorým rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil. Žalobkyňa uviedla, že po potvrdení rozhodnutia súdu prvej inštancie rozhodnutím odvolacieho súdu bolo dňa 22.04.2021 vydané rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci vo veci C-485/19, kde Súdny dvor EÚ vo vzťahu k plynutiu premlčacích lehôt na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere zastal nasledovný právny názor: „Zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle,

že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu“. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáha obnovy konania vedeného Okresným súdom Trenčín pod sp. zn. 17Csp/89/2017, a to konkrétne vo vzťahu k právoplatnému rozsudku Okresného súdu Trenčín, ktorým sa žaloba na vydanie bezdôvodného obohatenia zamietla v celom rozsahu a žalovanému bol priznaný nárok na náhradu trov konania, a ktorý bol následne potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19Co/5/2019 zo dňa 17.04.2019 (ďalej len „Rozsudok“). Žalobkyňa podanou žalobou napáda rozsudok v celom rozsahu, t.j. tak vo výroku, ktorým bol nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia zamietnutý, ako aj výrok o priznaní nároku na náhradu trov konania žalovanému. Ako dôvod obnovy konania žalobkyňa citovala v návrhu dôvody obnovy konania uvedené v ustanovení § 397 písm. a) a písm. e) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok. Žalobkyňa uviedla, že citovaný Rozsudok Súdneho dvora EÚ ako nové rozhodnutie bol vydaný po právoplatnom skončení pôvodného konania, a teda pre žalobkyňu bolo objektívne nemožné na právny názor v ňom obsiahnutý v pôvodnom konaní poukázať a dosiahnuť tak pre žalobcu vydanie priaznivejšieho rozhodnutia. Rozsudok Súdneho dvora EÚ ako nové rozhodnutie má však zásadný dopad na pôvodné konanie a môže žalobkyňu privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Rozsudok Súdneho dvora EÚ sa týka predmetu pôvodného konania, keďže v pôvodnom konaní sa žalobkyňa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia na tom základe, že žalovanému titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá obsahovala ustanovenia v rozpore s dobrými mravmi v časti úrokov a poplatkov poukázala finančné plnenie vo výške presahujúcej sumu poskytnutého úveru. V pôvodnom konaní sa konajúci súd zaoberal aj otázkou posúdenia plynutia premlčacích lehôt podľa § 107 Občianskeho zákonníka. Nakoľko v čase vydania rozsudku rozhodnutie Súdneho dvora EÚ ešte neexistovalo, nemohol byť predmetný právny názor Súdneho dvora EÚ z objektívnych dôvodov aplikovateľný pri rozhodovaní vo veci samej. So zreteľom na skutočnosť, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia bol súdom v pôvodnom konaní zamietnutý pre oneskorené podanie žaloby z dôvodu uplynutia premlčacej lehoty má žalobkyňa za to, že v prípade existencie rozhodnutia Súdneho dvora EÚ v čase vydania rozsudku by rozhodnutie Súdneho dvora EÚ malo za následok priaznivejšie rozhodnutie pre žalobkyňu vo veci samej. Vo vzťahu k splneniu podmienky priaznivejšieho rozhodnutia vo veci žalobkyňa uviedla, že táto podmienka je splnená v tom smere, že z rozsudku Súdneho dvora EÚ možno vyvodiť záver, že sa na účely posúdenia nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere má aplikovať jednotná trojročná premlčacia doba pre reštitučné nároky spotrebiteľov. Z uvedeného dôvodu má žalobkyňa za to, že pokiaľ konajúci súd povolí obnovu konania tak nové rozhodnutie vo veci samej v kontexte právnych záverov rozsudku Súdneho dvora EÚ privedie žalobkyňu priaznivejšie rozhodnutie vo veci samej. Ďalej uviedla, že rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 by sa v otázke nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere mal vykladať v spojení s rozsudkom Súdneho dvora EÚ vo veci C-698/18 a C-699/18, z 09.7.2020, z ktorého žalobkyňa poukázala na bod 2. rozsudku, podľa ktorého: „Článok 2 písm. b), článok 6 ods. 1 a článok 7 ods. 1 smernice 93/13, ako aj zásady ekvivalencie, efektivity a právnej istoty sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia súdному výkladu vnútroštátnej právnej úpravy, podľa ktorého žaloba o vrátenie súm bezdôvodne zaplatených na základe nekalej podmienky nachádzajúcej sa v zmluve uzatvorenej medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom podlieha trojročnej premlčacej lehote, ktorá začína plynúť odo dňa úplného splnenia tejto zmluvy, ak sa predpokladá, bez potreby overenia, že k tomuto dátumu spotrebiteľ musel vedieť o nekalom charaktere predmetnej zmluvnej podmienky, alebo keď pre podobné žaloby založené na určitých vnútroštátnych právnych predpisoch táto lehota začína plynúť až od okamihu určenia právneho dôvodu týchto žalôb súdom.“ Žalobkyňa ďalej uviedla, že Súdny dvor EÚ je jedným z orgánov Európskej únie, na ktorý členské štáty preniesli určité rozhodovacie právomoci, a tak rozhoduje spory medzi vládami členských štátov a európskymi inštitúciami a prejednáva aj žaloby jednotlivcov či organizácií proti inštitúciám EÚ. Zároveň okrem iného dohliada, aby členské štáty dodržiavali európske právo. Judikatúra Súdneho dvora EÚ má pritom najmä zabezpečovať jednotný výklad práva EÚ a tak aj jeho rovnaké uplatňovanie v jednotlivých členských štátoch. Práve v prípadoch, kedy Súdny dvor EÚ podáva právny výklad ustanovení európskeho práva, či už v jednotlivých rozhodnutiach alebo na žiadosť súdov členských štátov či iných orgánov a inštitúcií EÚ, má judikatúra Súdny dvor EÚ všeobecnú záväznosť. To znamená, že týmto výkladom Súdneho dvora EÚ sa musí riadiť nielen súd, ktorý o výklad požiadal, či štát alebo inštitúcia EÚ, ktorej je rozhodnutie určené, ale všetky členské štáty, ich orgány a obyvateľstvo,

ako aj samotné orgány EÚ. Judikatúra Súdneho dvora EÚ má preto povahu prameňa európskeho práva. Z vyššie uvedených rozsudkov Súdneho dvora EÚ vyplýva, že v súvislosti s premlčacími lehotami bezdôvodného obohatenia sa vo vzťahu k spotrebiteľskému úveru v prípade neplatnosti dojednaní o výške úrokov a poplatkov pre rozpor s dobrými mravmi nerozlišuje, kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu a kedy sa o tejto skutočnosti dozvedel oprávnený z bezdôvodného obohatenia, ale sa má aplikovať jednotná trojročná premlčacia doba pre reštitučné nároky spotrebiteľov. Vzhľadom na tento právny názor nie je relevantné, kedy sa žalobkyňa o bezdôvodnom obohatení dozvedela, ale rozhodným okamihom je konštatovanie súdu o neplatnosti dojednaní o výške úrokov a poplatkov pre rozpor s dobrými mravmi, ako právny dôvod žaloby na vydanie bezdôvodného obohatenia. So zreteľom na podstatu inštitútu právoplatnosti je podľa názoru žalobkyne kľúčovým momentom konštatovania právneho dôvodu žaloby súdom práve okamih nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, v ktorom je obsiahnutý právny názor súdu ohľadne neplatnosti dojednaní o výške úrokov a poplatkov pre rozpor s dobrými mravmi, keďže až právoplatnosťou sa dané rozhodnutie považuje za záväzné a zásadne nezameniteľné. So zreteľom na význam a následky rozsudku Súdneho dvora EÚ, podľa ktorého sa na účely posúdenia počiatku plynutia premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia má aplikovať jednotná trojročná premlčacia doba, plynúca počnúc právoplatnosťou rozhodnutia súdu, ktorým sa konštatuje právny dôvod vydania bezdôvodného obohatenia, má žalobkyňa za to, že rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 je nepochybne spôsobilý privodiť pre ňu priaznivejšie rozhodnutie vo veci, keďže žaloba bola v pôvodnom konaní zamietnutá práve s ohľadom na počiatok plynutia premlčacej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia. V danom prípade Okresný súd Trenčín konštatoval, že úver poskytnutý titulom spotrebiteľskej zmluvy o úvere je bezúročný a bez poplatkov v rozsudku sp. zn. 20C/64/2014 zo dňa 27.05.2015, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 08.07.2015. Premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia teda začala plynúť dňom 09.07.2015. Pokiaľ by sa konajúci súd nestotožnil s právnym názorom žalobcu, ohľadne počiatku plynutia premlčacej doby počnúc dňom právoplatnosti rozsudku sp. zn. 20C/64/2014 žalobkyňa uviedla, že najskôr sa o dôvodoch zakladajúcich nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia mohla dozvedieť vydaním rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 20C/64/2014, t.j. 27.05.2015. Vzhľadom na dátum vydania rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 20C/64/2014 ako aj na dátum jeho právoplatnosti je zrejmé, že žalobkyňa, ktorá podala žalobu Okresnému súdu Trenčín 03.05.2017 túto podala včas, t.j. pred uplynutím premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia. Berúc do úvahy rozsudok Súdneho dvora EÚ a dátum právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konštatoval právny dôvod na vydanie bezdôvodného obohatenia má žalobkyňa za to, že je splnená podmienka predpokladaná § 397 písm. a) písm. e) CSP, a teda existencia rozhodnutia spôsobilého privodiť priaznivejšie rozhodnutie pre žalobkyňu a zároveň existencia rozhodnutia Súdneho dvora EÚ záväzného pre strany sporu. Včasnosť podania žaloby na obnovu konania žalobkyňa dôvodí tým, že ju podáva v subjektívnej lehote, ktorej počiatok plynutia je viazaný na deň, kedy sa žalobkyňa mohla dozvedieť o rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19, kedy bol predmetný rozsudok Súdneho dvora vo veci C-485/19 vydaný, t.j. na deň 22.04.2021. Zároveň žalobkyňa podáva žalobu v rámci plynutia objektívnej lehoty, ktorej počiatok sa viaže na právoplatnosť rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 17Csp/89/2017, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19Co/5/2019, ktorým sa právoplatne skončilo pôvodné konanie vo veci, ktorého obnovy konania sa žalobkyňa domáha, t.j. ku dňu 16.05.2019.

3. Z pripojeného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 17Csp/89/2017 bolo zistené, že v pôvodnom konaní sa žalobkyňa žalobou podanou dňa 5.5.2017 domáhala voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 990,02 Eur s príslušenstvom. Túto žalobu odôvodnila tým, že uzavrela so žalovaným dňa 03.07.2008 Zmluvu o revolvingovom úvere, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobkyňi sumu vo výške 663,88 eur a dňa 28.06.2010 sumu vo výške 404,20 Eur. V tejto veci sa viedlo súdne konanie na Okresnom súde Trenčín sp. zn. 20C/64/2014, v ktorom žalovaný žaloval žalobkyňu na zaplatenie sumy 347,90 eur s prísl., no konajúci súd žalobu zamietol z dôvodu, že mal za preukázané, že predmetná zmluva nebola urobená vo forme, ktorú vyžaduje zákon a preto je neplatná, a teda peňažné prostriedky ktoré poskytol žalovaný žalobkyňi jej boli poskytnuté bez právneho dôvodu (presnejšie na základe neplatného právneho úkonu, pozn. súdu). Vykonaným súdnym dokazovaním v konaní 20C/64/2014 bolo preukázané, že žalovaný poskytol úver vo výške 1.068,08 eur. Žalobkyňa z toho splatila žalovanému sumu vo výške 2.058,10 Eur. Rozdiel predstavuje žalovanú sumu, ktorú je žalovaný povinný vrátiť žalobkyňi titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Žalobkyňa tvrdila, že prijatím sumy presahujúcej výšku poskytnutého úveru sa žalovaný bezdôvodne obohatil na jej úkor. Okresný súd Trenčín ako súd prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia posudzoval plynutie subjektívnej premlčacej lehoty, ako aj objektívnej premlčacej doby v

súlade § 107 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie žalobu rozsudkom sp. zn. 17Csp/89/2017 zo dňa 06.09.2018 v celom rozsahu zamietol. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobkyne bol v čase podania žaloby premlčaný z dôvodu uplynutia objektívnej premlčacej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia, nakoľko podľa názoru súdu prvej inštancie sa na daný vzťah má aplikovať trojročná objektívna premlčacia doba z dôvodu nepreukázania úmyselného konania žalovaného obohatiť sa na úkor žalobkyne, ktorá začala plynúť od okamihu, keď k bezdôvodnému obohateniu skutočne došlo a z dôvodu uplynutia subjektívnej premlčacej doby, ktorá začala plynúť najneskôr poukázaním poslednej splátky úveru zo strany žalobkyne v prospech žalovaného ako veriteľa v sume 13 Eur, dňa 28.12.2012. Krajský súd v Trenčíne vydal dňa 17.04.2019 rozsudok č.k. 19Co/5/2019-98, ktorým rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil. Citovaný rozsudok tunajšieho súdu sp. zn. 17Csp/89/2017 zo dňa 06.09.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19Co/5/2019 zo dňa 17.04.2019 nadobudol právoplatnosť dňa 16.05.2019.

4. Súd konštatuje, že dňa 22.04.2021 bolo vydané rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci vo veci C-485/19, kde Súdny dvor EÚ s nasledovným právnym názorom: „Zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnené zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu.“ Žalobkyňa vo svojom návrhu na obnovu konania zdôraznila, že rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 by sa v otázke nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere mal vykladať v spojení s rozsudkom Súdneho dvora EÚ vo veci C-698/18 a C-699/18, z 09.7.2020, z ktorého žalobca poukazuje na bod 2. rozsudku, podľa ktorého: „Článok 2 písm. b), článok 6 ods. 1 a článok 7 ods. 1 smernice 93/13, ako aj zásady ekvivalencie, efektivity a právnej istoty sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia súdnemu výkladu vnútroštátnej právnej úpravy, podľa ktorého žaloba o vrátenie súm bezdôvodne zaplatených na základe nekalej podmienky nachádzajúcej sa v zmluve uzatvorenej medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom podlieha trojročnej premlčacej lehote, ktorá začína plynúť odo dňa úplného splnenia tejto zmluvy, ak sa predpokladá, bez potreby overenia, že k tomuto dátumu spotrebiteľ musel vedieť o nekalom charaktere predmetnej zmluvnej podmienky, alebo keď pre podobné žaloby založené na určitých vnútroštátnych právnych predpisoch táto lehota začína plynúť až od okamihu určenia právneho dôvodu týchto žalôb súdom.“

5. Podľa § 397 Zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) proti právoplatnému rozsudku je prípustná žaloba na obnovu konania, ak a) sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci, b) možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre stranu priaznivejšie rozhodnutie vo veci, c) bolo rozhodnuté v neprospech strany v dôsledku trestného činu sudcu, iných subjektov konania alebo inej osoby zúčastnenej na konaní, d) Európsky súd pre ľudské práva rozhodol alebo dospel vo svojom rozsudku k záveru, že rozhodnutím súdu alebo konaním, ktoré mu predchádzalo, boli porušené základné ľudské práva alebo slobody strany a závažné dôsledky tohto porušenia neboli odstránené priznaným spravodlivým zadosťučinením, e) je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie, ktoré je pre strany záväzné, alebo f) možnosť jeho preskúmania vyplýva z osobitného predpisu v súvislosti s uznaním alebo výkonom rozhodnutia slovenského súdu v inom členskom štáte Európskej únie.

6. Podľa § 403 ods. 1 CSP Žaloba na obnovu konania sa podáva v lehote troch mesiacov, odkedy sa ten, kto podal žalobu na obnovu konania, mohol dozvedieť o dôvode obnovy, alebo odo dňa, keď ho mohol uplatniť. Podľa § 403 ods. 2 CSP Žaloba na obnovu konania sa podáva najneskôr v lehote troch rokov od právoplatnosti rozhodnutia.

7. Podľa § 410 CSP Žalobu na obnovu konania prejedná súd, ktorý o veci rozhodoval v prvej inštancii.

8. Podľa § 413 ods. 1 CSP Súd uznesením odmietne žalobu na obnovu konania, ak

- a) bola podaná oneskorene,
- b) bola podaná neoprávnenou osobou,
- c) smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustná,
- d) ide o dôvod uvedený v § 129 alebo
- e) je zjavne nedôvodná.

9. Žalobkyňa ako strana pôvodného sporu vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 17Csp/89/2017 napadol žalobou na obnovu konania právoplatný rozsudok, proti ktorému je podanie žaloby na obnovu konania v zásade prípustné (§ 397 CSP). Po preskúmaní obsahu žaloby na obnovu konania, pripojených listín a oboznámení sa s obsahom pripojeného spisu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 17Csp/89/2017 súd dospel k záveru, že žaloba je podaná oneskorene.

10. Zákon stanovuje na podanie žaloby na obnovu konania subjektívnu a objektívnu lehotu. Subjektívna lehota na podanie žaloby je 3-mesačná; jej začiatok plynie od času, keď sa ten, kto žalobu na obnovu konania podáva, mohol dozvedieť o dôvode obnovy alebo keď mohol dôvod obnovy uplatniť. Objektívna lehota na podanie žaloby je 3-ročná a začína plynúť od okamihu, kedy obnovou napadnuté rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť; po uplynutí 3-ročnej lehoty môže byť žaloba na obnovu konania podaná len v prípadoch uvedených v § 404 CSP. Obe lehoty (subjektívna i objektívna) sú lehotami zákonnými a nie je možné ich predĺžiť ani skrátiť a ani odpustiť ich zmeškanie (§ 405 CSP). Ak sa žalobca obráti na súd po uplynutí subjektívnej lehoty, jedná sa o oneskorene podanú žalobu na obnovu konania, hoci objektívna lehota ešte nemusela uplynúť. Súd v danom prípade dospel k záveru, že žaloba na obnovu konania v prejednávanej veci bola podaná po uplynutí subjektívnej 3mesačnej lehoty počítanej od okamihu, kedy sa žalobkyňa o dôvode obnovy mohla dozvedieť. Žalobkyňa včasnosť podania žaloby na obnovu konania odvodzovala z rozsudku Súdneho dvora zo dňa 22.04.2021 vo veci C-485/19. Žaloba na obnovu konania bola podaná 19.07.2021, teda podľa žalobkyne v zákonnej trojmesačnej lehote. Žalobkyňa zároveň poukázala na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-698/18 a C-699/18 z 09.07.2020. Pri rozhodovaní vo veci vedenej na tunajšom súde pod sp. zn. 17Csp 89/2017 súd vychádzal z toho, že nárok žalobkyne sa premlčal v subjektívnej dvojročnej premlčacej lehote, ktorej počiatok bol najneskôr poukázaním poslednej splátky úveru dňa 28.12.2012, kedy sa žalobkyňa mohla dozvedieť o tom, že plní bez právneho dôvodu, pričom uplatnené právo bolo premlčané aj v objektívnej premlčacej dobe v trvaní troch rokov, ktorá začala plynúť od okamihu, keď k bezdôvodnému obohateniu skutočne došlo. Priaznivejšie rozhodnutie vo veci malo podľa žalobkyne spočívať v tom, že pôjde o trojročnú premlčaciu lehotu, ktorá začne plynúť odo dňa 09.07.2015, t. j. odo dňa nasledujúceho po právoplatnosti rozsudku vo veci sp. zn. 20C/64/2014, ktorým súd konštatoval neplatnosť úverovej zmluvy, príp. už odo dňa vydania predmetného rozsudku, t.j. odo dňa 27.05.2015. Súd však musí mať nad všetky pochybnosti preukázané dodržanie subjektívnej 3-mesačnej lehoty na podanie žaloby na povolenie obnovy konania. Preukázanie tejto lehoty žalobkyňa odvodzuje z dátumu vydania rozsudku Súdneho dvora EÚ C-485/19. Pre priaznivejšie rozhodnutie, použijúc argumentáciu žalobkyne, je ale podstatný rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-698/18 a C-699/18 zo dňa 09.07.2020. Z tohto skôr vydaného rozsudku totiž vyplývajú právne závery ohľadom správnej interpretácie európskeho práva pri vyhodnotení premlčania nároku spotrebiteľa voči dodávateľovi, pre ktoré právne závery žalobkyňa navrhovala obnoviť pôvodné konanie vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 17Csp 89/2017. V zmysle uvedeného rozsudku Súdneho dvora EÚ treba čl. 2 písm. b), čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods.1 smernice č. 93/13/EHS, zásady ekvivalencie, efektivity a právnej istoty vykladať v súvislosti s vnútroštátnou právnou úpravou premlčania tak, že trojročná premlčacia doba na vrátenie súm bezdôvodne zaplatených na základe nekalej podmienky nachádzajúcej sa v zmluve, uzatvorenej medzi spotrebiteľom a dodávateľom neplynie odo dňa úplného splnenia zmluvy (t.j. od momentu, kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu, ktorý moment určil Okresný súd Trenčín vo veci vedenej na tunajšom súde pod sp. zn. 17Csp 89/2017 za počiatok plynutia premlčacej doby). Súdny dvor EÚ svoj záver odôvodnil tým, že spotrebiteľ sa nachádza v znevýhodnenom postavení čo do úrovne informovanosti a hrozí, že premlčacia doba uplynie ešte predtým ako sa spotrebiteľ mohol dozvedieť o nekalej povahe podmienky v zmluve. Z obsahu uvedeného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ ďalej vyplýva, že rozhodným okamihom pre počiatok plynutia premlčacej doby je konštatovanie súdu v jeho rozhodnutí o neplatnosti zmluvných dojednaní pre ich nekalú povahu, a to za predpokladu, že pre podobné žaloby táto premlčacia doba začína plynúť až od okamihu určenia právneho dôvodu týchto žalôb súdom. Súd poukazuje na to, že Súdny dvor EÚ v rozsudku zo dňa 22.04.2021 vo veci C-485/19 dospel k právnenému záveru, podľa ktorého sa má

zásada efektivity vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu; teda Súdny dvor EÚ fakticky zopakoval právny záver už skôr vyjadrený v jeho rozsudku vo veci C-698/18 a C-699/18 zo dňa 09.07.2020. Okrem toho z rozsudku zo dňa 22.04.2021 vo veci C-485/19 nevyplývajú závery v tom smere, že premlčacia doba by mala začať plynúť od rozhodnutia súdu, ktorým určí nekalosť zmluvnej podmienky, teda právny dôvod žaloby na vydanie bezdôvodného obohatenia; tento právny záver ako už bolo uvedené možno vyvodiť z rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-698/18 a C-699/18 zo dňa 09.07.2020. Z oficiálnej internetovej stránky európskej únie súd zistil, že rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-698/18 a C-699/18 zo dňa 09.07.2020 bol uverejnený v Úradnom vestníku EÚ C 287 dňa 31.08.2020, vrátane prekladu do slovenského jazyka. Od momentu uverejnenia tohto rozsudku vrátane jeho prekladu do slovenského jazyka Súdneho dvora EÚ sa teda žalobkyňa mohla dozvedieť o dôvode na obnovu konania. Vychádzajúc z dátumu zverejnenia tohto rozhodnutia, subjektívna trojmesačná lehota na podanie žaloby na obnovu konania uplynula dňa 30.11.2020. Žaloba na obnovu konania bola podaná 19.07.2021, teda oneskorene, po márnom uplynutí trojmesačnej prekluzívnej lehoty.

11. S poukazom na uvedené skutočnosti súd žalobu na obnovu konania v súlade s § 413 písm. a/ CSP výrokom I. odmietol ako žalobu podanú oneskorene.

12. Civilný sporový poriadok neobsahuje osobitnú úpravu rozhodnutia o trovách konania v prípade, že žaloba na obnovu konania je odmietnutá (§ 255 ods. 1 CSP sa použije na prípady, keď súd žalobe na obnovu konania vyhovie alebo ju zamietne). Preto je nutné o trovách konania rozhodnúť tiež analogicky podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Predmetné ustanovenie upravuje problematiku svojou povahou najbližšiu odmietnutiu žaloby na obnovu konania, nakoľko žalobkyňa nedosiahla žalobou sledovaný cieľ (obnovenie pôvodného konania) rovnako tak, ako keby súd jej žalobu zamietol, teda nebola úspešná. Žalovaný by teda mal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania. Keďže však žalovanému v tomto konaní žiadne trovy konania nevznikli, súd mu nárok na náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Trenčín (§ 357 písm. c/ CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.